

Arrest

nr. 126 751 van 4 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat O. GRAVY en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine en afkomstig van de stad Kaboel, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, na problemen met de zoon van een politiecommandant. Uw zus werd al enkele weken door een jongeman lastiggevallen na het verlaten van haar school, toen zij u dit vertelde besloot u haar te begeleiden. Toen u begin gaus 1389 (22 november- 21 december 2010) voor de eerste keer uw zus ging afhalen van school zag u dat er een jongeman op haar afkwam en haar aansprak. Hierop kwam u tussenbeide en ontstond er een schermutseling. De bewaker van de school en de passerende politie kwamen tussenbeide en de jongeman werd meegenomen. Enkele dagen later liep u met uw zus opnieuw naar huis toen u achter zich een motor hoorde. U zag dat het dezelfde jongeman met twee vrienden was. U stuurde uw zus naar huis en wachtte de confrontatie af. Al snel draaide deze uit op een gevecht waarbij u de man neersloeg en het vervolgens op een lopen zette. U

keerde niet terug naar huis maar ging naar uw oom aan moederskant. Daar vernam u kort na aankomst dat uw vader gearresteerd was. De jongeman die u had neergeslagen bleek een blessure aan de nek te hebben en te zijn opgenomen in het ziekenhuis. Vervolgens spoorde zijn vader, een politiecommandant, uw ouders aan opdat u zich zou aangeven. Uit vrees voor de mogelijke gevolgen verliet u twee à drie dagen later uw land van herkomst. U reisde naar België waar u aankwam op 31 mei 2011 en op 1 juni 2011 een asielaanvraag indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze werd door het Commissariaat-generaal op 31 augustus 2011 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen u niet in beroep ging. Op 17 november 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf in het kader van deze aanvraag aan niet over nieuwe elementen te beschikken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat uw relaas over de gehele lijn uitermate vaag is. Zo hebt u er geen idee van welke verwondingen u juist aan F.(...)' (de man waarmee u een probleem had) nek had toegebracht. Uw ouders zouden enkel hebben gezegd dat zijn arm was gebroken en zijn nek was beschadigd (cgvs, p.9). Of zijn nek al dan niet gebroken was kon u niet zeggen (cgvs, p. 9), terwijl uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders contact hadden met de politie in verband met deze zaak. De vader van F.(...) zou ook uw ouders hebben bezocht en diens situatie zou zijn besproken. Achteraf zouden uw ouders ook nog naar het ziekenhuis waar F.(...) naartoe werd gebracht zijn gegaan om zich te vergewissen van diens situatie (cgvs, p.8 en 9). Wat dit betreft moet bovendien worden vastgesteld dat u in de vragenlijst van de Commissaris-generaal aangeeft dat u via uw moeder vernam dat de toestand van de jongen kritiek was en zijn nek gebroken zou zijn geweest (vragenlijst cgvs, punt 3.5). Verder blijkt u ook geen idee te hebben van de verdere evolutie van zijn situatie. Hoewel u weet dat hij nog leeft, weet u niet te vertellen of hij volledig genezen is of nog steeds de gevolgen draagt van zijn verwondingen (cgvs, p. 9). Aangezien uit uw verklaring dat u weet dat de man nog leeft blijkt dat u de situatie van de man heeft besproken met een geïnformeerd contactpersoon, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u de toestand van de man meer in detail zou hebben besproken om een correcte inschatting te kunnen maken van het risico dat u loopt in uw land van herkomst. Ook met betrekking tot een ander belangrijk element in deze risicobeoordeling namelijk de entourage van de jongeman waarmee u problemen had, meer bepaald zijn vader, blijkt uw kennis beperkt. Betreffende zijn vader kan u immers enkel kwijt dat hij politie commandant is. Welke rang hij heeft of bij welk departement hij werkzaam is weet u vreemd genoeg niet (cgvs, p. 6, 9 en 10).

U poogt uw beperkte kennis van de gezondheidssituatie van uw slachtoffer en diens vader te verklaren door het feit dat u slechts beperkt contact zou hebben met uw familie (cgvs, p. 10). Deze stelling kan uw gebrekkige kennis over dergelijk belangrijke elementen geenszins verklaren aangezien men redelijkerwijze kan veronderstellen dat u zich met betrekking tot deze factoren zou hebben geïnformeerd alvorens te concluderen dat uw leven, fysieke integriteit en/of vrijheid in gevaar was en u uw land van herkomst diende te verlaten. Bovendien legde u over deze contacten weinig overtuigende verklaringen af. Zo stelt u over de contactgegevens van uw oom te beschikken maar er niet in te slagen contact met hem te leggen omdat hij soms op plaatsen komt waar de telefoon niet werkt (cgvs, p.10). Dat u er tussen november 2011 en augustus 2013 niet zou zijn in geslaagd contact te maken uw oom louter en alleen omdat hij soms op plaatsen komt waar geen telefoondienst zou zijn is onaannemelijk aangezien redelijkerwijze kan worden verondersteld dat enige volharding in uw pogingen moet volstaan om uw oom te bereiken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u ook op geen enkele andere manier zou hebben gepoogd contact op te nemen met uw familie in Afghanistan. Hoewel u stelde dit te hebben overwogen, heeft u nooit de stappen ondernomen om zelfs maar te weten te komen welke de mogelijkheden zijn (cgvs, p. 11). U slaagt er bijgevolg niet in uw beperkte kennis op aannemelijke wijze te verklaren.

De geloofwaardigheid van uw beweringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u de arrestatie van uw vader en de latere eis van de vader van F.(...) dat u zich zou aanbieden onvermeld liet naar aanleiding van het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl deze feiten in het kader van uw verklaringen voor de Commissaris-generaal een belangrijk onderdeel uitmaakten van uw onmiddellijke vluchtaanleiding.

Tot slot dient er gesteld dat de reactie van u en uw familie op de gebeurtenissen zeer opmerkelijk is. U stelde immers niet voor uw plezier naar België te zijn gekomen en verder geen enkele reden te hebben gehad om Afghanistan te verlaten en dat u zich in een financieel gunstige positie bevond. In dit licht is het bijzonder opmerkelijk dat u en uw familie geen enkele poging ondernamen om een oplossing voor uw problemen te zoeken maar dat u onmiddellijk Afghanistan ontvluchtte. Nochtans blijkt uit uw

verklaringen dat de vader van F.(...) geen onredelijk man was die zonder meer op wraak uit was daar u zelf aangaf dat hij niet van plan was uw vader gevangen te laten houden en hem als onschuldig beschouwde (cgvs, p. 9). Redelijkerwijze mag er dan ook worden aangenomen dat de man open stond voor bemiddeling en dat hiertoe pogingen zouden zijn ondernomen.

Voorgaande vaststellingen laten toe te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven zodat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad

Kabool, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabool. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabool bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabool is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabool actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabool aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabool nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van de "Overeenkomst van Genève van 28 juli 1951 over het statuut van vluchtelingen" en van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals "de kennelijke schattingsfout van" (sic). Verzoeker heeft een samenhangend en geloofwaardig verhaal tentoongesteld en gaf het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennis van alle elementen die hem bekend waren. Tevens stelt verzoeker dat de documenten waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert om de huidige situatie in Kabul te bespreken te oud zijn om de veiligheidssituatie juist in te schatten.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een rapport van de UNHCR, het reisadvies Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken, een rapport van OSAR en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verwondingen die hij F. had toegebracht bij de vechtpartij. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat diens nek gebroken zou zijn (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat zijn arm gebroken en zijn nek beschadigd was. Of zijn nek gebroken was weet verzoeker echter niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Nochtans zouden de ouders en oom van verzoeker na het incident naar het politiekantoor en naar het ziekenhuis gegaan zijn om de situatie te bespreken en zich van de toestand van F. te verzekeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Bovendien heeft verzoeker geen idee van de verdere evolutie van de toestand van F.. Zo stelt verzoeker dat F. nog leeft, maar weet hij verder niet of hij genezen is van zijn verwondingen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vader van F.. Zo verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze in de regering zat (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat hij een politie commandant is. Echter, welke rang hij had of voor welk departement hij werkte weet verzoeker niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 8, 9, 10). Bovendien liet verzoeker het feit dat zijn vader aanvankelijk gearresteerd werd en de eis van de vader van F. dat verzoeker zich zou aanbieden bij de politie volledig onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 9; stuk 18, vragenlijst, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 18, vragenlijst, p. 1). Tevens verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij geen problemen ondervond bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij alle belangrijkste details kwijt kon en dat zijn verklaring hem werd voorgelezen (stuk 3, gehoorverslag, p. 2).

Voor zover verzoeker zijn onwetendheid tracht te verklaren doordat hij geen contact meer heeft met zijn familie, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde nog contact te hebben gehad, zij het beperkt, met zijn familie na zijn vertrek (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij weet dat F. nog leeft. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij zich verder niet zou informeren naar diens exacte toestand, noch naar de positie van zijn vader bij de politie (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat verzoeker hieromtrent niet meer weet, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Daarnaast blijkt verzoeker in het bezit te zijn van het telefoonnummer van zijn oom (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). De verklaring van verzoeker dat hij zijn oom probeerde te contacteren, maar dat dit niet lukte, kan geenszins overtuigen. Verzoeker stelt immers slechts dat zijn oom niet altijd in Kabul is, maar in het kader van zijn werk soms ook naar plaatsen gaat waar er geen netwerk is (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring dat verzoeker reeds sinds november 2011 geen contact met hem kan leggen. Bovendien zou verzoeker op geen enkele andere manier geprobeerd hebben contact te leggen met zijn familie. Verzoeker stelt slechts dat hij niet weet welke mogelijkheden er zijn, maar zou zich hier ook nooit naar geïnformeerd hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 11).

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De

Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 20 november 2013; COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 5 september 2013) en de actualisatie ervan die werd toegevoegd aan de verweernota (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 30 april 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's (Anti-Government Element). ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's *high profile attacks* blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde ‘complexe’ aanslagen, de doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een *high profile* als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjiitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had ook aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op overheidsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig

geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De kritiek van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert verouderd is, is gelet op de update van 30 april 2014 die werd toegevoegd aan de verweernota, niet dienstig. De door verzoeker aan onderhavig verzoekschrift toegevoegde rapporten van de UNHCR en OSAR bespreken de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft dan weer betrekking op westerlingen die naar Afghanistan reizen en slaat niet op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Overigens blijkt ook hieruit dat het geweld in de hoofdstad Kabul gericht is tegen “*high profile*” doelwitten zoals de Afghaanse autoriteiten, buitenlandse gewapende troepen en plaatsen waar veel westerlingen samenkomen zoals de diplomatieke wijk. Verzoeker brengt dan ook geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde en aan het verzoekschrift toegevoegde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF